

Č. j./Sp. zn./Typ
MD-24370/2022-160/4
MD/24370/2022/160

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo dopravy, odbor agend řídičů, jako odvolací správní orgán podle ustanovení § 118 odst. 3 písm. b) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 500/2004 Sb.“),

zamítá

odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností
(dále jen „správní orgán I. stupně“), spis. zn. S-MHMP _____ č. j. **MHMP**
ze dne 25. 1. 2022, a toto rozhodnutí

potvrzuje.

Předmětné odvolání podal pan _____ nar. _____, bytem _____

IDDS (dále jen „odvolatel“), proti výše uvedenému rozhodnutí, kterým ho správní orgán I. stupně shledal vinným z porušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“). Za naplnění skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. byla odvolateli podle ustanovení § 125f odst. 4 v souvislosti s ustanovením § 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona uložena pokuta ve výši 5 000 Kč. Současně byla odvolateli podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“), v souladu s ustanovením § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění účinném v rozhodné době, uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1 000 Kč.

O d ů v o d n ě n í

Ministerstvo dopravy, odbor agend řidičů (dále též „odvolací správní orgán“), při svém rozhodování vycházelo ze spisové dokumentace správního orgánu I. stupně, spis. zn. S-MHMP , a z obsahu odvolání odvolatele.

Úvodem odvolací správní orgán prověřil, zda je v daném případě příslušným správním orgánem k řízení o odvolání a zda bylo odvolání podáno včas a oprávněnou osobou. Všechny tyto podmínky byly splněny.

Přezkoumáním příslušné spisové dokumentace bylo zjištěno, že dne 20. 7. 2021 v 20.57 h řídil blíže neidentifikovaný řidič motorové vozidlo tovární značky , registrační značky v Praze , v křižovatce ulic Spořilovská x Hlavní, ve směru jízdy do centra, v blízkosti sloupu veřejného osvětlení č. 415030, kde mu byla prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy naměřena rychlost jízdy 92 km/h (po odečtení přípustné odchylky), tedy o 42 km/h více, než bylo v daném místě v obci dovoleno dopravní značkou č. B 20a – „Nejvyšší dovolená rychlost“ (50). Vzhledem k uvedenému vzniklo podezření ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb.

Podezření ze spáchání přestupku bylo postoupeno správnímu orgánu I. stupně, který vyzval odvolatele jako provozovatele výše uvedeného vozidla k podání vysvětlení k prověření došlého oznámení o přestupku. K tomuto byla stanovena lhůta. Odvolatel na danou výzvu reagoval a sdělil, že řidičem vozidla byl v době přestupku pan , nar. bytem , doručovací adresa ,

Správní orgán I. stupně následně vyzval tuto osobu k podání nezbytného vysvětlení. Na trvale adrese údajného řidiče se nepodařilo výzvu doručit, přestože byla zasilána opakovaně (písemnost ze dne 19. 8. 2021 a ze dne 1. 10. 2021). Na adrese doručovací údajný řidič výzvu ze dne 19. 8. 2021 nevyzvedl, a tak byla doručena v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. Opakovaný pokus o doručení výzvy na této adrese ze dne 1. 10. 2021 dopadl neúspěšně, zásilka se vrátila s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý, nemá domovní schránku. Následně správní orgán I. stupně učinil šetření v registru obyvatel, kdy sdělená osoba nebyla nalezena.

Správní orgán I. stupně následně dne 8. 11. 2021 odložil věc přestupku řidiče podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

Dne 8. 11. 2021 správní orgán I. stupně vyhotovil příkaz o uložení pokuty č. j. MHMP , kterým shledal odvolatele vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., za což mu uložil pokutu ve výši 5 000 Kč.

Následně odvolatel podal v zákonné lhůtě proti rozhodnutí v příkazním řízení odpor. Poté správní orgán I. stupně pokračoval ve správním řízení a vyzval odvolatele o nařízení ústního jednání ve věci a stanovil jeho termín na den 20. 1. 2022.

K ústnímu jednání se odvolatel nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu a bylo vedeno v jeho nepřítomnosti dle ustanovení § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb. O ústním jednání byl sepsán protokol, který je součástí spisové dokumentace.

Dne 25. 1. 2022 správní orgán I. stupně vyhotovil rozhodnutí č. j. MHMP , kterým shledal odvolatele vinným ze spáchání výše uvedeného přestupku, za což mu uložil pokutu ve výši 5 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Následně podal odvolatel v zákonné lhůtě blanketní odvolání. Jelikož odvolání nesplňovalo náležitosti uvedené v ustanovení § 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní orgán I. stupně vyhotovil dne 4. 3. 2022 výzvu k odstranění nedostatku podání, kterým určil lhůtu k doplnění odvolání nejpozději do 5 dnů od dne doručení výzvy. Odvolání bylo doplněno.

V odvolání namítá, že totožnost řidiče je správnímu orgánu I. stupně známa a měl zahájit řízení s řidičem vozidla.

Jelikož správní orgán I. stupně neshledal důvod k postupu podle ustanovení § 87 zákona č. 500/2004 Sb., postoupil odvolání spolu s příslušnou spisovou dokumentací odvolacímu správnímu orgánu.

Odvolací správní orgán k podanému odvolání předně konstatuje, že postupoval v souladu s ustanovení § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. a napadené rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo, přezkoumal a dospěl k závěru, že **správní orgán I. stupně ve věci postupoval zcela v souladu s dotčenými právními předpisy a nebyl shledán žádný důvod, pro který by bylo nutné napadené rozhodnutí rušit.**

Nejprve se odvolací správní orgán zabýval, zda byly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. Podle tohoto ustanovení správní orgán projedná přestupek provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku řidiče a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku řidiče zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek řidiče.

Na prvním místě je tedy odpovědnost za přestupek řidiče, což vyplývá i z ustanovení § 125h odst. 6 zákona č. 361/2000 Sb., podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel právní úpravy přestupku provozovatele vozidla. Zcela jasným primárním úmyslem zákonodárce právní úpravy přestupku dle ustanovení § 125f zákona č. 361/2000 Sb. *„je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu povinnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3As 7/2014-21). *„Bylo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případně označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle ustanovení § 125h odst. 6 zákona č. 361/2000 Sb. zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8As 110/2015-46).

Podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. je naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná přestupek provozovatele, když provozovatel vozidla nesdělil takové skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

V daném případě tomu tak nepochybně bylo, neboť správní orgán I. stupně vyzval provozovatele motorového vozidla, tedy odvolatele k podání vysvětlení, přičemž byl poučen o možnosti sdělit totožnost řidiče, kterému svěřil předmětného dne řízení uvedeného vozidla. Na tuto výzvu odvolatel reagoval a sdělil osobu údajného řidiče. Správní orgán I. stupně vyzval uvedenou osobu řidiče k podání vysvětlení, avšak výzva zůstala bez odezvy. Nutno ještě dodat, že na trvalé adrese údajného řidiče, kterou sdělil odvolatel, se nepodařilo zásilkou vůbec doručit (2 pokusy). Na adrese doručovací taktéž ne (2 pokusy). Na doručovací adrese byl jeden pokus o doručení písemnosti zčásti úspěšný, bylo postupováno dle ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. – fikce doručení, nicméně adresát stejně neposkytl součinnost a na výzvu nijak nereagoval. Sdělená osoba tedy na výzvu nereagovala. Následně správní orgán I. stupně učinil

šetření v registru obyvatel, kdy sdělená osoba nebyla nalezena. Lze konstatovat, že správní orgán I. stupně v souladu s ustanovením § 125f odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele uvedeného přestupku, a přesto nebyly zjištěny takové skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Proto v souladu s platnou právní úpravou zahájil správní orgán I. stupně řízení z hlediska objektivní odpovědnosti. Odvolací správní orgán taktéž v daném bodě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 450/2019, ve kterém je mimo jiné uvedeno, že cit.: *„Projevem subsidiarity odpovědnosti provozovatele vozidla je právě povinnost správního orgánu učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Jak však již zmíněná judikatura správních soudů dovodila, v případě, kdy tvrzený pachatel se nachází v zahraničí a je nekontaktní, nemá správní orgán téměř žádnou možnost, jak spolehlivě zjistit, že jde skutečně o pachatele přestupku. To sice neznamená, že k jeho usvědčení je nutné jeho doznání, avšak nedostupnost označené osoby žijící v cizině výrazným způsobem ztěžuje možnost obstarávání přesvědčivých důkazů. Pokud tedy z ostatních důkazů vina přesvědčivě nevyplývá a označená zahraniční osoba je nedostupná, není nutné trvat na tom, aby se jí správní orgán nadále snažil kontaktovat. Tím spíše není možné přisvědčit stěžovateli, že správní orgán by měl nejprve zahájit správní řízení s takovou osobou, marně se pokusit o další kontakt s ní, následně řízení zastavit, a teprve poté zahájit řízení s provozovatelem vozidla. Takový výklad je totiž zcela nepřijatelným formalismem. Proto bylo v dané věci možné za nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu považovat i zaslání jedné výzvy k podání vysvětlení stěžovatelkou označené pachatelce přestupku do Rumunska. Opakované zaslání těchto výzev nekontaktní osobě by mělo za následek jen zbytečné průtahy v řízení o přestupku provozovatele vozidla.“*

Správní orgán I. stupně v souladu s ustanovením § 125f odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele uvedeného přestupku, a přesto nebyly zjištěny takové skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Uvedené výzvy obsahovaly veškeré zákonné náležitosti. Správní orgán I. stupně tak učinil veškerou snahu ke zjištění totožnosti řidiče, ale tuto osobu věrohodným způsobem nezjistil. V takovém případě vzniká odpovědnost provozovatele za zmíněný přestupek. To vyplývá z platné právní úpravy, jejíž znalost se předpokládá (stále platí zásada *„ignorantia iuris non praesumitur nec toleratur“* – *„neznalost práva se nepředpokládá a ani se netrpí“*). Ostatně o možnosti dalšího postupu, tj. o zahájení řízení o přestupku, byl provozovatel ve výzvě poučen. Správní orgán I. stupně má povinnost prošetřit oznámený přestupek, resp. pokusit se o zjištění jeho pachatele, a teprve poté, co se tato skutečnost nepodaří zjistit, či není možné konkrétní osobě spáchání přestupku prokázat, lze projednat přestupek provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o čemž byl odvolatel řádně poučen v předmětné výzvě. Dle názoru odvolacího správního orgánu správní orgán I. stupně postupoval v souladu s právními předpisy. Správní orgán I. stupně se v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval tím, zda jsou splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Tyto podmínky splněny byly.

Odvolací správní orgán uvádí, že Nejvyšší správní soud se v minulosti již také zabýval ústavností správního deliktu provozovatele vozidla (dnes přestupku) v režimu objektivní odpovědnosti. V rozsudku č. j. 6 As 128/2015 – 32 mimo jiné uvedl, že cit.: *„K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že na základě podobných argumentů již byla obdobná věc posuzována Ústavním soudem. Usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15 (veškerá zde uváděná judikatura Ústavního soudu je dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), Ústavní soud odmítl návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, neboť ten měl akcesorickou povahu k ústavní stížnosti, přičemž ta byla odmítnuta pro její zjevnou neopodstatněnost. I přesto, že meritem návrhu na zrušení předpisu se tedy Ústavní soud nezabýval a že (nepublikovaná) usnesení Ústavního soudu nejsou precedenčně závazná, domnívá se Nejvyšší správní soud, že uvedené usnesení nelze opomíjet. V odůvodnění zmíněného usnesení Ústavní soud totiž uvedl: „Pochybení obecných soudů a správních orgánů s ústavní intenzitou není Ústavním soudem ve věci spatřováno. Právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel. Obecné soudy řádně, logicky a na podkladě dostatečného důkazního stavu vyložily, proč neposoudily námitky*

stěžovatele proti správnímu rozhodnutí o vyslovení viny a sankce za spáchaný správní delikt jako důvodné.“ Z tohoto lze podle Nejvyššího správního soudu dovozovat obecný závěr o ústavní konformnosti předmětné právní úpravy. Pokud by totiž Ústavní soud považoval předmětné ustanovení za protiústavní, byla by pak jeho aplikace provedená správními orgány a soudy logicky stížena protiústavností. Ústavní soud však výslovně uvedl, že v postupu soudů a správních orgánů nespátřuje pochybení dosahující intenzity protiústavnosti.

Dále lze připomenout, že na poli uvedené úpravy již několikrát rozhodoval i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudky ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46; ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45; ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 - 31) a ani v těchto případech nepředkládal věc Ústavnímu soudu (nutno však podotknout, že v uvedených případech nebyla protiústavnost účastníky namítána). Z toho lze usuzovat o konstantním názoru Nejvyššího správního soudu o souladu předmětné úpravy s ústavním pořádkem.

Podobnou úpravou se zabýval i Evropský soud pro lidská práva (dále „ESLP“), a to v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 19. 10. 2004, *Falk proti Nizozemí*, stížnost č. 66273/01 (dostupné na <http://hudoc.echr.coe.int/>). ESLP se musel vypořádat s tím, zdali nizozemské orgány při aplikaci právní úpravy zakotvující objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za drobné dopravní přestupky neporušily čl. 6 odst. 2 Úmluvy, jež zní: „Každý, kdo je obviněn z trestného činu, se považuje za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem.“ ESLP nejdříve připomněl, že presumpce neviny a povinnost toho, kdo rozhoduje o trestním obvinění, nést důkazní břemeno nejsou absolutní, neboť právní a faktické domněnky existují v každém systému trestního práva a nejsou principiálně v rozporu s Úmluvou, pokud smluvní státy zůstanou v rozumných mezích, přičemž vezmou v potaz, co je v sázce, a práva obviněného. Jinými slovy, smluvní státy jsou povinny zajistit, aby prostředky k dosažení legitimního cíle byly ve vztahu k tomuto cíli proporcionální. V tomto případě byla legitimním cílem bezpečnost silničního provozu, jež má být zajištěna tím, že dopravní přestupky detekované technickým nebo jiným způsobem, spáchané řidičem, jehož identita v dané době nebyla zjištěna, nezůstanou nepotrestány, přičemž vyšetřování a následné trestání těchto přestupků nebude představovat nepřijatelnou zátěž pro orgány veřejné moci. Navíc nizozemská úprava dává provozovateli možnost nechat pokutu přezkoumat soudním řízením v plné jurisdikci, v němž může vznést argument, že policie měla reálnou šanci vozidlo zastavit a zjistit totožnost řidiče. ESLP se finálně vyjádřil tak, že nizozemská právní úprava zakotvující objektivní odpovědnosti provozovatelů vozidel za drobné dopravní přestupky, u nichž je obtížné zjistit totožnost řidiče, je proporcionální uvedenému cíli, a proto je souladná s čl. 6 odst. 2 Úmluvy.

Podobným prismaem lze posuzovat i českou právní úpravu. Legitimním cílem zde je ochrana bezpečnosti silničního provozu. Konkrétněji se k tomu vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, následovně: „V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchaní přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu

odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“ Zvolený prostředek (objektivní odpovědnost provozovatele vozidla) je tedy dle Nejvyššího správního soudu zcela přiměřený k uvedenému cíli.“

Odvolací správní orgán dále uvádí, že protiústavností správního deliktu provozovatele vozidla (dnes přestupku) se již zabýval i Ústavní soud, který ve svém nálezu č. j. PL ÚS 15/16 mimo jiné uvedl, že cit.: „Protože Ústavní soud neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy, rozhodl podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017.“ Oba soudy (NSS i Ústavní soud) konstatovaly, že řešení věci v režimu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla není protiústavní.

Odvolací správní orgán k námitce odvolatele uvedené v odvolání uvádí, že celý proces činění nezbytných kroků při zjišťování osoby řidiče je rozepsán výše. Povinnost zahájit řízení o přestupku s údajným řidičem z žádného zákona nevyplývá. Správní orgány postupují v obdobných řízeních v souladu zejména se zákonem č. 500/2004 Sb. a v souladu se zákonem č. 250/2016 Sb., kdy tyto zákony počítají s předprocesním krokem, kdy takovým krokem je bezesporu výzva k podání vysvětlení. Minimální míra potřebné součinnosti je pak na údajném řidiči. Pokud by na výzvu údajný řidič pozitivně reagoval, byl by to právě krok k tomu, aby správní orgán I. stupně řízení o přestupku řidiče zahájil. Pokud by námitka odvolatele byla dovedena ad absurdum, pak by byla povinnost správních orgánů zahajovat řízení i s jakoukoli smyšlenou osobou, či osobou, které se věc vůbec netýká, a to jen z důvodu, že tuto osobu např. bezdůvodně jako řidiče provozovatel označí. Což by vedlo k nesmyslnému vedení nových a nových přestupkových řízení s údajnými řidiči. V opačném případě dojde k odložení podezření ze spáchání přestupku řidičem a věc se začne řešit v režimu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla. Nadto třeba dodat, že sdělený řidič je patrně cizinec, neboť má trvalé bydliště na Slovensku, a postupu činění nezbytných kroků v případě cizince, pojednává výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu.

Na základě výše uvedených skutečností odvolací správní orgán dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval zákonným způsobem. Z toho důvodu odvolací správní orgán rozhodl tak, jak je ve výrokové části tohoto rozhodnutí uvedeno.

Poučení

Toto rozhodnutí je konečné. Podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. se proti němu nelze dále odvolat.

V Praze 26. července 2022

Mgr. Stanislav Dvořák

ředitel

Odbor agend řidičů

Rozdělovník:

- 1) bytem
- 2) Magistrát hl. m. Prahy, odbor dopravněsprávních činností, Na Pankraci 1685/17, 140 21 Praha 4,
- 3) spis